

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 228.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938934832/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Guds Tjener, der utallige Gange har været Vidne til og Gjenstand for sin Herres trofaste Naade – De vil komme til at føle det.» – «Jeg er fortabt – thi jeg kan ikke tro længer!» svarede Helene med huul Stemme. «Om jeg følte at noget der mindede mig – om Kjærligheden – var mig nært – da vilde jeg grue derfor, og tillukke Sjel og Hjerte, at ikke en ny Himmel skulde skabes derinde for at forgaae! – Den der har troet som jeg, og er blevet skuffet som jeg – har kun evig Tvivl tilbage!» –

Frank sukkede dybt og hensank i Taushed. Men Virginie knælede ned ved Sengen, tog sagte Helenes Haand i sin, og sagde med blød og bønlig Stemme: »Tænker De da slet ikke paa Minona, siden De her hvor hun døde, kan overgive Dem til en Fortvivlelse der vilde bedrøve hende saa dybt? – Gjørde hun Dem nogensinde imod? Krænkede hun Dem ved Ligegyldighed mod Deres Ønsker? Var hun Dem ingen kjærlig og lydlig Datter?» – Helene brast i Graad: »Du veed jo Virginie, at hun var den bedste – den kjærligste» – hendes Stemme kvaltes af Bevægelse. Virginie vedblev blidt og alvorligt: »Ja jeg veed hvor høit hun elskede og – var elsket! Er det da forbi – er en Bøn af hende Dem intet, siden hun har forladt Dem? Det var hendes sidste, høieste Ønske at De skulde leve, for at lære Christus at kjende – det er hendes egne Ord. Siger De nei til Minona?» – Helene kjæmpede længe med sin heftige Sindsbevægelse, og da hun løftede Ansigtet iveiret var der et Udtryk af ubeskrivelig lidelsesfuld Resignation i hvert Træk. »Jeg opfylder Minonas Ønske! jeg vil gjøre hvad der staaer i min Magt for at leve og lære ham at kjende, der gjorde hendes Død saa skjøn.» Franks Øine straaledede af Bevægelse idet han af Hjertet udbrød: »Saa giv mig Haanden derpaa!» – Den Haand, der tung og kold sank ned i hans, gjengjældte ikke det trofaste Tryk hvormed den blev modtaget. Præsten modtog det Løfte der bandt en Sjel til Gud, med hellig Glæde og sikker Fortrøstning, men Manden røstes i sit Hjerte over den Lidelse der malte sig i den ulykkelige Kvindes Ansigt, og hans Stemme skjælvede idet han lagde sin anden Haand paa hendes Pande og uvilkaarligt udbrød: »Gud trøste og bevare dig!» –

Helene holdt Ord: hun lod sig pleie og helbrede for den Feber der havde angrebet hende, og saasnart den legemlige Svaghed tillod det stod hun op og hengav sig til sine sædvanlige Beskjæftigelser –

men det var med et Automats Livløshed og Mangel paa Interesse. Hun hørte taalmodigt og med anstrengt Opmærksomhed paa alt hvad man sagde til hende, og svarede naar det var nødvendigt; men helst føiede hun sig taus i Andres Villie, og hvor tydeligt den Kamp det kostede hende at forlade det Sted hvor Minona var død, end stod at læse i hvert af hendes Træk, fulgte hun dog uden en eneste Indvending med Virginie til Præstegaarden for der, efter Franks Ønske, at tilbringe Vinteren.

Her begyndte et yderst ensformigt og sørgeligt Liv for Virginie, der for Helenes Skyld saagodtsom aldrig forlod sit Hjem, og kun sjeldent modtog Besøg. De havde aabnet deres Dør for Sorgen, og den kastede sine mørke Skygger over den unge Piges Tilværelse, som et Slør. Viggo var reist tilbage til sin Onkel; Otto, hvis glade Lune og varme Hjerte tidt havde skinnet som en Sol under Præstegaardens Tag, havde siden Minonas Død ikke benyttet sig en eneste Gang af Leiligheden til at komme hjem – ogsaa i hans Breve fandt Søsteren Spor af den Ødelæggelse, der gaaer igjennem Tilværelsen – Tillidens, Haabets, Ungdomsglædens Død! – Frank var ogsaa forandret; han syntes dybere end nogensinde at føle sig berørt – ja tidt overvældet – af sit Kalds Alvor, og hans Naturs glæde Frimodighed fordunkledes næsten uafbrudt af alvorlige Tanker. Helenes, som det syntes uhelebrede Sjaelesygdom udøvede en lammende, uendelig nedtrykkende Indflydelse paa hans Humeur.

Helene var udsyneladende resignert, og altid venlig – men en Venlighed, hvorfor man vilde foretrække de vildeste Udbrud af Fortvivelse, saa fremmed var den for den Hjertevarme der engang straalte i hendes Blik og Smil. Den var et Dække, hvorunder hendes Sjael fortæredes af Kvaler der var for dybe til at aabenbare sig for Andre i deres hele Omfang. Det varede længe til der kom en Klage over hendes Læber! Det var en Aften da Virginie overraskede hende i et Anfald af den Fortvivelse, som hun ellers skjulte for Andre. »Hvorfor affokkede I mig det usalige Løfte, der binder mig til dette Lig af en Tilværelse, der engang var mit Hjerte dyrebar!« udbrød hun idet hun vred sine Hænder og stirrede vildt paa Virginie. »Saa I da ikke at det var forbi – at I talte til den Døde, der længtes efter at blive lagt i Jorden? Hvorfor lænkede du en Skygge til Jorden! – Seer du da ikke paa mig at jeg er et Gjenførd af mig selv –